

[Svend Åge Petersen]

Pelle Voigt om herfra at forklare, hvordan det kan være overflødig og samfundsskadelig virksomhed, at der er nogle mennesker i dette land, der stiller omkring 400.000 boliger til rådighed? Sådan rent periferisk vil jeg nævne, at det er cirka det samme antal, som findes i den samlede danske almennyttige boligsektor. Hvordan kan det være samfundsskadeligt, hr. Pelle Voigt?

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Det er samfundsskadeligt i den forstand, at der ikke ligger nogen som helst form for produktion bag den virksomhed, som de private udlejere driver. Der er blot tale om, at man gennem omfordelingsmekanismer i samfundet skaffer sig penge fra lejerne til at drive denne virksomhed, og det forbrug, som kommer ud af dette fra de private grundejeres side, er derfor naturligvis et forbrug helt uden dækning i produktionen, et forbrug, som mere end nogen andre former for forbrug presser betalingsbalancen og inflationen, og som derfor naturligvis er samfundsskadeligt.

Det skal fremgå af det, jeg har sagt her, at SF nærer det varme ønske, at den private udlejer som begreb og som realitet, snarest muligt forsvinder fra boligmarkedet.

Men når vi nu taler om folk, der stiller deres boliger til rådighed, sådan som den konservative hr. Svend Åge Petersen siger, kunne jeg egentlig godt tænke mig at spørge boligministeren, hvad der konkret ligger i redegørelsens betragtninger om, at også ejerboligerne skal inddrages i løsningen af flygtningeproblemet. Jeg synes, det lyder overordentlig sympatisk, at det ikke kun er den almennyttige sektor og det kommunale udlejningsbyggeri, der skal holde for. Har man tænkt sig at pålægge villaejerne i Gentofte den logiske sociale forpligtelse, der ligger i at huse nogle af disse mennesker, eller hvad betyder det, der står? For der er øjensynlig her tale om, at der findes masser af gode mennesker i dette land, som vil stille boliger til rådighed for folk næsten vederlagsfrit – eller hvordan?

Estrup (RV):

Jeg vil også gerne som andre takke boligministeren for redegørelsen. Jeg synes, den

giver en god oversigt over den senere tids boligpolitik, og den påpeger samtidig en række meget væsentlige aktuelle problemer og præsenterer nogle af de initiativer, som regeringen har i sinde at tage. Det er nyttigt.

Men man forventer faktisk nok noget mere af en sådan redegørelse. Man forventer, at den analyserer tyngden og dybden i de problemer, der venter, og at ministeren giver et bud på, hvordan de skal løses. Her synes jeg man bliver skuffet, og på det punkt vil jeg sige, at jeg nok hælder mere til den vurdering af redegørelsen, som hr. Torben Lund gav før, hvor han var ganske kritisk, end til den, som fru Agnete Laustsen gav, og som var præget af optimisme.

Jeg må nok sige, at man bemærker de psykologiske forskelle mellem de to ordførere og også den optimisme, som konservative kan bevare selv under den værste nedskæring – ganske imponerende ind imellem. Jeg synes ikke altid, at det er en god måde at behandle problemerne på, og det er et af de problemer, som vi kommer i forbindelse med, når man læser redegørelsen, for den er efter min mening i for høj grad – sammenlignet med problemerne i øjeblikket – præget af, at det er helt kortsigtede ting som overophedning af byggesektoren, man hæfter sig ved.

Frygten for flaskehalse i byggeriet, for inflationær afsmitning, for undergravning af indkomstpoltikken og nødvendigheden af at bremse en sådan udvikling er faktisk det hovedbudskab, man får. Det er et vigtigt budskab, bestemt, men unægtelig ikke særlig velegnet til at vejlede private bygherrer eller offentlige myndigheder om, hvordan de skal tilrettelægge deres investeringer i byggeriet i de kommende år, og jeg synes, det er nødvendigt at minde om, at bygge- og boliginvesteringer har en virkelig lang tidshorisont. Der er ofte tale om beslutninger, som rækker både 25 og 50 år ud i fremtiden, og det kan ikke være fornuftigt, at sådanne beslutninger totalt domineres af det kortsigtede konjunkturpolitiske behov for at styre byggeaktiviteten og af, hvilke dele af byggeriet regeringen faktisk mener at have mulighed for at styre. Det fører mig til at understrege, at jeg synes, man må fraråde en tilbagevenden til tidligere tiders brug af byggesektoren som konjunkturpolitisk stødpude. Det er der ikke meget fornuft i.